

IVONA KNECHTLOVÁ

Víla Muchomůrka

a klíč k jaru

mladá fronta

Víla Muchomůrka

Klíč k jaru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Ivona Knechtlová

Víla Muchomůrka: Klíč k jaru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

mladá fronta

Vila Muchomírka

IVONA KNECHTLOVÁ

Víla Muchomůrka

a klíč k jaru

mladá fronta

*Mamince, která měla jaro
nejraději ze všech ročních období
a také všem, kteří věří na kouzelný svět víl*

IVONA
KNECH
TIOVA

Text and Illustrations © Ivona Knechtlová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-204-6637-2

ISBN e-knihy 978-80-204-6639-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Hodiny

Víla Muchomůrka se ve své teplé posteli protáhla a zahýbala palci u nohou. Měla takový zvláštní pocit. Nohy, ruce a vlastně i celé tělo měla úplně ztuhlé. Neměla by se ze zimního spánku probudit svěží a plná sil? Nespí příliš dlouho? Není už jaro?

Chvíli si takhle sama pro sebe v duchu přemýšlela, pak vyskočila z postele a vykoukla ze svého okénka. Venku to ale na jaro zatím moc nevypadalo. Bylo zataženo, šedo, na zemi stále sem tam ležel sníh. Pak pohlédla na hodiny na stěně. Jedna veliká dřevěná ručička jasně ukazovala na nápis *jaro*. Možná dokonce i o kousek dál. Muchomůrka se k hodinám natáhla a přiložila k nim ucho. Slyšela pravidelné tikání. Hodiny jdou.

Nechápavě zakroutila hlavou. Copak se to v lese zase děje? říkala si v duchu. Pak si vzpomněla, že víla Liška, její nejlepší kamarádka, má také své hodiny. Oblékla si teplý župan, do ruky vzala lucernu a vydala se točitou chodbou, která vedla středem kmene stromu, nahoru ke komůrce víly Lišky.

Za dveřmi nejdřív chvílku tiše poslouchala a pak zlehka zatukala. Po chvílce Liška vykoukla celá roze-
spalá a rozcuchaná.

„Muchomůrko, to jsi ty? Stalo se něco?“ zeptala se a mžourala v jasném světle lucerny.

„Podívej,“ ukázala Muchomůrka na hodiny na stěně. Liška měla na chlup stejné a i ty její ukazovaly jasně na nápis *jaro*.

„Už je jaro?“ zeptala se polekaně víla Liška a vykulila oči. „Zaspaly jsme?“

„Podle hodin se zdá, že ano, ale podívej se z okna. Venku je stále zima. Závěje už nejsou tak veliké, jako když jsme se v zimě vzbudily a hledaly méďovu maminku, ale i tak to na jaro vůbec nevypadá. Sníh na mezích pořád leží, i když už taje a je místy hodně rozpuštěný. Chvíli

jsem si myslela, jestli mé hodiny nejsou rozbité. Ale tvé ukazují úplně to samé,“ řekla zamyšleně Muchomůrka a ukázala významně prstem na ručičku na hodinách.

„A ty myslíš, že je něco špatně,“ odtušila Liška.

„Nevím, ale zjistíme to,“ řekla odhodlaně Muchomůrka a Liška přikývla.

Obě víly si oblékly teplé oblečení a vydaly se dolů ke kořenům stromu, kde měli své doupě jejich kamarádi – myšáci Luk a Puk.

Muchomůrka odhrnula rozbředlý sníh a zaťukala zlehka na poklop jejich nory.

Pak potichu zašeptala: „Myšáci, jste tam? Vstávejte.“

První vykoukl ven Luk. Bylo na něm vidět, že ho Muchomůrka právě probudila z tvrdého spánku.

„Muchomůrko, copak se děje?“ zeptal se a protíral si stále ještě zalepené oči. Pak zeširoka zívł.

„Luku, naše hodiny už ukazují jasně na jaro, ale podívej se kolem,“ rozhodila rukama víla Muchomůrka. „Všichni spí, pořád je zima. Sníh sice už taje, ale jaro tu není. Něco se muselo stát!“ vysvětlovala Muchomůrka.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Víla Muchomůrka: Klíč k jaru.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.